

Jož, v to pokrajino, še v to zeleno
rosno zeleno pokrajino, še v to
solnce večerno, boš zasijalo
s pekočimi žarki? Še v to?

Morje preplavlja zelene poljane,
morje večerne žgoče krvi
in rešitve ni in ni,
dokler ne padeva jaz in ti,
dokler ne pademo jaz in vsi,
dokler ne umremo pod težo krvi.

Z zlatimi žarki sijalo bo solnce
na nas, evropske mrličice. *Metroni!*

Ivo Grahor / Nad Opatijo

Z vlakom drvim čez Kras,
v visoko noč...

Svetiljke — globoko nekje.
Podobne človeku so.
Tonejo v morjé,
v nemirno temó.
In sanjajo: iz nje!

Reka je legla v ropotu in dimu za skale,
v mrak.

Neviden slap vrši navzdol.
Na spolzkem tiru
visi
življenje sanj.
V zamrlem šepetu valov
je vtonila mi vera vanj.

Tako se odsev potopi,
ko v noči svetiljka ugasne. *Metroni!*

Vinko Košak / Na prelomu

Sanjali smo
in vse bilé s srebróm pretkane
so misli naše,
v očeh daljav odsvit

od bregov Indije.
 Bilá je Sulamit
 kraljica naša.
 Telesa njenega belota,
 smaragdov, biserov odsvit
 in njene ustnice
 žarele so v življenje naše.

Takrat —
 zakaj, o Bog, je moralo to priti? —
 je jeknil klic
 z gor naših,
 vstal v belih sanjah
 očrnel obraz,
 oko globoko,
 žuljave roké.
 Takrat, o bratje,
 sanjam svetlim dali smo slovo,
 v življenje novo smo stopili
 s težko nogó.

Francé Vodnik / Kelih grenkobe

Moja duša je bila žalostna do smrti
 kot Njegova takrat na vrtu Getsemani,
 ko je trpel muke strašne zapuščenosti.

Brez angela tolažnika sem trpel muke samote
 in nisem zaprosil ne v srcu ne z besedo, naj gre
 mimo mene ta kelih.

In v neizrekljivi bolečini sem kletve sikal
 proti Bogú in ga nazival
 neusmiljenega rablja duš;
 a k tebi sami, draga, sem molil
 v tej uri viharja in teme
 v najzadnjem dnu srca, vpijoče rane:
 O, zdaj si ti moj Jezus,
 o, zdaj si ti moje Jagnje —
 sprejmi v svoje rane me,
 sprejmi me in odreši me!

Ko je molčal še Bog,
 si se mi nasmehnila — o ti,